

РЕШЕНИЕ

№ 10212

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6688** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на Г. Ф. К., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 4064з – 224 от 01.03.2024 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР.

В жалбата е посочено, че Г. Ф. К. към датата на издаване на оспорената заповед е заемал длъжността Началник сектор „Оперативно – издирвателна дейност“ към Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР. Според изложеното в жалбата заповедта е нищожна. Липсва компетентност на издателя на акта. Нарушена е установената в закона форма. Налице са пороци на заповедта, които съответстват на описаните в чл. 146, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Е. И.. Иска от съда да отмени заповедта. Претендира разноски в размер на 760 лева, което представлява минималният размер.

Ответникът - Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР, не се явява. Представява се от юрисконсулт Е. К.. Иска от съда да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и писмените доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните, че към датата на издаване на Заповед № 4064з – 224 от 01.03.2024 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР жалбоподателят Г. Ф. К. е заемал длъжността Началник сектор

„Оперативно – издирвателна дейност” към Регионална дирекция „Гранична полиция” – Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция” – МВР.

В резултат на проведено от органа административно производство е издадена оспорената Заповед № 4064з – 224 от дата 01.03.2024 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР. В конкретния случай вътрешнослужебният административен акт е издаден на основание чл. 179а, ал. 2 от ЗМВР. Издадена е заповед, в която е определено допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на Г. Ф. К., за работа по агентурно – оперативна или издирвателна дейност на територията на С. в размер на 20 %, считано от датата на издаване на заповедта.

Административноправният режим, който се прилага спрямо издаването на заповедите за определяне на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР, е уреден в Наредба № 8121з-1060 от 26 септември 2019 г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (в сила от 04.10.2019 г.), издадена от министъра на вътрешните работи.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от тази Наредба, определянето на конкретния размер на допълнителното възнаграждение по чл. 1 и съответната специфична служебна дейност, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определят по мотивирано писмено предложение на преките ръководители и със заповед на ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР, както и на директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" (РДГП) и на регионалните дирекции "Пожарна безопасност и защита на населението" (РДПБЗН) и началниците на зонални жандармерийски управления към Главна дирекция "Жандармерия, специални операции и борба с тероризма", а за главния секретар на МВР, заместник главния секретар и ръководителите на структури по чл. 37 - от министъра на вътрешните работи или от оправомощени от него длъжностни лица.

Съгласно чл. 6, ал. 2 от Наредбата, предложението по ал. 1 се изготвя в срок от 3 работни дни от настъпване на обстоятелствата по ал. 1, а заповедта за определяне на конкретния размер на допълнителното възнаграждение се издава до 5 работни дни от утвърждаване на предложението.

Съгласно чл. 6, ал. 3 от Наредбата, при изменение на индивидуален размер на допълнителното възнаграждение на конкретния служител се предоставя копие на заповедта за изменение.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 179а, ал. 2 от ЗМВР. Направен е опит вече издадената заповед да се връчи на адресата К.. От представените като част от административната преписка по издаване на оспорения индивидуален административен акт писмени доказателства се установява, че оспорената Заповед № 4064з – 224 от 01.03.2024 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР е предоставена на старши инспектор Г. Й. М. – началник на група. Същият е замествал (Заповед № 4064з – 203 / 28.02.2024 г.) Г. К. до дата 05.03.2024 г. включително. Именно на тази дата М. е получил копие от Заповед № 4064з – 224 01.03.2024 г., което се установява от приложената по делото тетрадка на сектор ОИД. Заповедта е насочена и изпратена за изпълнение към сектор „Финансово осигуряване“ и сектор „Човешки ресурси“.

В резултат на това, че е узнал за заповедта (без официално да е получавал копие от нея) К. е депозирал докладна записка рег. № 4064р – 8958 от дата 01.08.2024 г. до Директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР. В докладната записка най-общо е посочено, че К. не е получил копие от заповедта и иска да му бъде възстановен определеният преди оспорената заповед размер на допълнителното възнаграждение,

а именно – 85 %. След получаване на докладната записка, изготвена от Г. К., е изготвено становище от главен юрисконсулт (рег. № 4064р – 9085 от 05.08.2024 г.). В края на становището е посочено, че то трябва да бъде изпратено на главен инспектор К.. Видно от постъпила молба от страна на юрк. К., това становище, заедно с резолюцията на органа „Да !“ е изпратено на главен инспектор К.. Същото е взето от служителката С. Г., тъй като главен инспектор К. през този период е отсъствал. След това същата му го е предала. Видно от заявлението за отпуск К. е бил в платен годишен отпуск до 09.08.2024 г. Същият е запознат със становището на дата 12.08.2024 г. Вместо да изпрати докладната записка заедно с цялата административна преписка на компетентния по-горестоящ административен орган, след като не е намерил основания да пререша въпроса, органът е поставил резолюция „Да !“ върху становище рег. № 4064р – 9085 от дата 05.08.2024 г.

Недоволен от така издадената заповед Г. Ф. К. я оспорва пред състав на АССГ.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в срок, срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол. Оспорената Заповед № 4064з – 224 01.03.2024 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР по своята правна същност е вътрешнослужебен административен акт. Тя е адресирана до служител от същата административна структура, от която е и издателят на акта. Заповедта се отнася до началник на сектор „ОИД“ към Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР – главен инспектор К.. Същата подлежи на съдебен контрол, като с Определение № 11006 от 06.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10041 / 2025 г. е прието, че е подадена в срок, защото е подадена преди оспорената заповед да е съобщена по надлежния ред на Г. Ф. К.. Съгласно Тълкувателно постановление № 4 от 2007 г. по т. д. № 5 / 2007 г. срокът за обжалване на заповедта тече от нейното първо по време редовно съобщаване по някой от способите, предвидени в Закона за административното производство (ЗАП – отм.). След като такова съобщаване няма, нито по реда на АПК, нито по реда на Наредба № 8121з-1060 от 26 септември 2019 г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (в сила от 04.10.2019 г.), издадена от министъра на вътрешните работи, жалбата до съда се явява допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган. Съгласно чл. 179а, ал. 2 от ЗМВР компетентен орган е съответният ръководител на структура по чл. 37. По делото е приложена Заповед № 8121К – 7820 от 31.08.2023 г., с която П. С. е преназначен на ръководна длъжност директор на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР. Тази заповед обосновава компетентността на административния орган.

Съгласно чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения, включително и за изпълнение на специфични служебни дейности. Определянето на конкретния размер на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и съответната специфична служебна дейност, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определят със заповед на ръководителите на структури по чл. 37, както и на директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" и на регионалните дирекции "Пожарна безопасност и защита на населението", а за главния секретар на МВР, заместник главния секретар и ръководителите на

структури по чл. 37 - от министъра на вътрешните работи или от оправомощени от него длъжностни лица. Условието, редът и максималните размери за изплащане на допълнителното възнаграждение по чл. 178, ал. 1, т. 2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Допълнително възнаграждение се изплаща на държавните служители, които пряко изпълняват дейностите по § 1, т. 26а от допълнителните разпоредби на ЗМВР. В конкретния случай жалбоподателят Г. К. осъществява функции по агентурно-оперативна или издирвателна дейност, като е определено за тази работа да получава допълнително възнаграждение в размер на 20 %.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019 г. за условията, реда и максималните размери за изплащане на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на държавните служители в МВР (в отнасяемата към конкретния случай редакция - изм. и доп. - ДВ. бр. 76 от 5 септември 2023г.), базата за определяне на допълнителното възнаграждение по чл. 1 е 100 на сто от утвърдената със закона за държавния бюджет на Република България за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност по чл. 177, ал. 2 и чл. 180, ал. 2 от ЗМВР, като конкретният размер на допълнителното възнаграждение се определя в процент от базата по ал. 1 и за агентурно-оперативна или издирвателна дейност на територията на [населено място] е до 90 на сто.

Настоящият състав на съда намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на формата за издаване на административния акт, установена в чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за посочване на фактически основания за издаване на акт. Липсата на мотиви за издаването на индивидуален административен акт е порок, който съществено нарушава установената от закона форма. Изискването за писмена форма на акта предполага изискването за реквизити и такъв именно задължителен реквизит са фактическите и правните основания. Мотивировката на акта, когато законодателят я е предвидил, е условие за форма (в този смисъл Решение № 123 от 7.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 5763 / 2018 г.; Решение № 11550 от 1.10.2018 г. на ВАС, по адм. д. № 5011 / 2018 г.)

В оспорената заповед е посочено единствено, че се изплаща допълнително месечно възнаграждение в размер на 20 %, считано от датата на издаване на заповедта. Посочени са и правни основания.

Действително мотивите могат да се излагат отделно от самата заповед. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите могат да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт и ако последният е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В оспорената заповед не е посочен нито един подготвителен документ. Внимателния преглед на административната преписка показва, че такъв документ не е изготвян. Всъщност тезата на ответника е, че не е нарушена разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Наредбата, която установява изискването, че определянето на конкретния размер на допълнителното възнаграждение и съответната специфична дейност, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определят по мотивирано писмено предложение на преките ръководители и със заповед на ръководителите на структури по чл. 37 от ЗМВР, както и на директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ (РДГП). Тази теза се основава на аргумента, че длъжността, заемана от жалбоподателя, е на пряко подчинение спрямо директора на РДГП – Аерогари, съответно посоченото в чл. 6 от Наредба № 8121з – 1060/26.09.2019 г. изискване за „мотивирано писмено предложение“ се изключва от приложното поле на тази разпоредба, ако се отнася до длъжност, пряко подчинена на компетентния да издаде оспорената заповед орган. Тезата е последователно аргументирана в Становище рег. № 4064р –

9085 от 05.08.2024 г. (л. 15 – 16 от делото) и в писмените бележки по съществото на спора (л. 103 от делото), изготвени от главен юрисконсулт. В подкрепа на тези аргументи се посочва и длъжностната характеристика за длъжността, заемана от жалбоподателя (по-конкретно раздел III от характеристика № 3282р – 17237 / 14.08.2015 г.) Доколкото прекият ръководител е запознат в най – голяма степен с вида и качеството на работата на подчинените си служители, не е необходимо да мотивира сам пред себе си причината за определяне размера на допълнителното възнаграждение на служителя.

Тезата не се споделя от настоящия състав. Тя обаче е показателна за това, че всъщност административният орган сам посочва, че мотиви, освен посочените в заповедта, няма. Това от своя страна води до извод, че действително и жалбоподателят и съдът не могат да разберат защо спрямо Г. К. се налага това изменение на допълнителното му възнаграждение. Няма спор, че прекият ръководител е най-добре запознат с работата на преките си подчинени. Това обаче не го освобождава от задължението му да изложи мотиви в оспорената заповед, за да може адресатът на заповедта да изгради своята защита, а оттам и съдът да се произнесе по законосъобразността на заповедта.

Всъщност цялата защитна теза на ответника е формирана около това, защо не е било необходимо писмено предложение, като основание за определяне на обжалвания размер на допълнителното възнаграждение. Освен този въпрос, усилията на органа са насочени към това да се обоснове, защо органът, издал заповедта, е компетентен. Този въпрос обаче според настоящия състав не е спорен и се приема, че заповедта е издадена от компетентен орган.

Непълнотата на мотивите в случая трябва да се приеме за пълна липса на такива, като затруднява и правото на защита на Г. К.. Както посочва ВАС по сходен случай, „въпреки че органът действа в рамките на оперативната си самостоятелност при определяне на размера на допълнителното възнаграждение в определените с наредбата рамки, то това определяне не следва да е произволно и следва да има ясна, точна и конкретна аргументация”. (Решение № 5488 от 07.06.2022 г. по адм. д. № 3549 / 2022 г. на ВАС, Пето отделение). В Решение № 1046 от 30.01.2024 г. по адм. д. № 11458 / 2022 г., Пето отделение на ВАС е посочено, че „именно защото при определяне на конкретния размер административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност и с оглед задължението му да докаже, че е спазил и изискванията на чл. 6 от АПК, същият е длъжен да изложи конкретни мотиви за конкретния процент намаление на допълнителното възнаграждение.“ (в този смисъл е и Решение № 5983 от 06.06.2023 г. по адм. д. № 9673 / 2022 г., Пето отделение на ВАС)

В обобщение съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и като такава трябва да се отмени.

При този изход на правния спор, на жалбоподателя се дължат разноски, поискани своевременно и доказани по делото в размер на 760 лева, от които 10 лева държавна такса и 750 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение. Превалутирани съгласно разпоредбите на чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, разноските възлизат в размер на 388. 59 евро.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Ф. К., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] Заповед № 4064з – 224 от 01.03.2024 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Аерогари при Главна дирекция „Гранична полиция“ МВР.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „Гранична полиция“ да заплати на Г. Ф. К., ЕГН [ЕГН],

разноски за съдебното производство в размер на **388. 59 евро**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.